

Öpmeğe Geldim Güya

– HayrettinYazcı · 18 Şubat 2010

Rüzgarlar sert eserken, yeri yoktur öğüdün,
Kırıldı kanatları, bu gece, işte göğün !

Hiçbir yanım ağrımaz, çarparken bir kayaya !
Bundan böyle bulutlar, ar etmez ağlamaya...

Körelmiş duyguları, sanki metal yığını,
Çöller kusarken böyle olanca varlığını !...

Erdem öyle bir şey ki, belli etmez erir de,
Ayıbından utanmaz, zaman dış gösterir de !

İçime dökülürken, kimse olmasın duyan ;
Ben de bir yara var ki, hiç durmadan kanayan !...

İstekle büyüyorum, korlanmış yangınlara;
Ben artık tövbeliyim, dönüp bakmam sulara...

Kimseye çektirmem ben, dağdan ağır yükümü,
Patlarken görecekler, birgün şafak sökümü !...

Kalmasını istiyorum, hiçbir yakada elim,
Tuttuğu yerde kalır, ağır olur bedelim !

Çağla çağımda benim, emelim gül dikmekti,
Bir kez günah işleyip, bir kez tövbe etmekti.

Saklarken gözlerinden, hep ağrıyan yanımı,
Bilmeden uyandırdım, galiba şeytanımı...

Söz verdim ben kendime, girmem artık günaha;
Bakmayasın göklere, bundan böyle sakın ha !

Ne güneş, ne yıldızlar, değil eski yerinde,
Arama başka yerde, kıyamet gözlerimde !...

Eksenim kuşatılı, ben artık kopuyorum !
Ne kadar acı varsa, alnından öpüyorum...

Öpmeğe geldim güya, goncayı yanağından,
Çatlarken dudaklarım, senin yanardağından !...